

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2390/2025
01.10.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., Општина ..., чији је пуномоћник Јадранка Жуњић, адвокат из ..., против туженог АД ЕПС – Београд - Огранак РБ „Колубара“ Лазаревац, ради преображаја радног односа, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 213/24 од 28.01.2025. године, у седници одржаној 01.10.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 213/24 од 28.01.2025. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 213/24 од 28.01.2025. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Лазаревцу П1 145/22 од 23.11.2023. године, којом је одбијен као неоснован тужбени захтев да се утврди да је радни однос на одређено време који је тужилац засновао код послодавца Предузећа за заштиту имовине и одржавање објеката „Колубара услуге“ д.о.о. Лазаревац, прерастао у радни однос на неодређено време код туженог почев од 01.03.2022. године па надаље и да пресуда служи као правни основ за заснивање радног односа, те одређено да свака странка сноси своје парничне трошкове. Одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права и истакао да постоји потреба разматрања правних питања у интересу равноправности грађана.

Ревизија је дозвољена по члану 441. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23), па је Врховни суд на основу члана 408. ЗПП испитао побијану пресуду и утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је у временском периоду од 12.09.2013. године до 28.02.2022. године закључио више уговора о раду на одређено време, за обављање послова „референт за ... – референт ...– референт ...“ са Предузећем за заштиту имовине и одржавање објеката „Колубара услуге“ д.о.о. Лазаревац, регистрованог за претежну делатност приватног обезбеђења. Послодавац тужиоца је дуги низ година са туженим закључивао уговоре о пружању услуга машинског, електро и рударског одржавања опреме и пратећих административних услуга, у реализацији којих уговора је тужилац уз ББ, запослену код туженог на радном месту „главни књиговођа ...“ фактички обављао послове главног књиговође. Према Правилнику о организацији и систематизацији послова туженог, под редним бројем 361 систематизовано је радно место под називом „главни књиговођа ...“, за које је предвиђен један извршилац, на ком радном месту је у спорном периоду радила ББ.

Нижестепени судови одбијају постављени тужбени захтев за прерастање радног односа на одређено време који је тужилац закључио са „Колубара услуге“ д.о.о. Лазаревац у радни однос на неодређено време код туженог, пошто се послодавац тужиоца не може сматрати агенцијом за запошљавање, која се бави регистрованом делатношћу запошљавања ради уступања кориснику под условима из чланова 1. – 3. и члана 6. Закона о агенцијском запошљавању („Службени гласник РС“ бр. 86/2019). Са друге стране, тужена као корисник јавних средстава до 31.12.2020. године није имала могућност да заснива радни однос са новим лицима ради попуњавања слободних, односно упражњених радних места по одредбама чланова 2. став 1. тачка 5. и 27.е Закона о буџетском систему („Службени гласник РС“ бр. 108/13 ... 72/19). Од истека забране до 01.03.2022. године, са којим даном се тражи преображај радног односа, није протекао прописани рок од 24 месеца, колико је најдуже дозвољено трајање уговора о раду на одређено време из члана 37. став 2. Закона о раду, па ни у смислу ове одредбе не постоје услови за преображај радноправног статуса тужиоца.

По становишту Врховног суда, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су постављени тужбени захтев одбили, као неоснован.

Према Закону о агенцијском запошљавању („Службени гласник РС“ бр. 86/2019), који је у примени од 01.03.2020. године, агенција за привремено запошљавање је привредно друштво или предузетник регистрован код надлежног органа на територији Републике Србије, који заснива радни однос са запосленим ради његовог привременог уступања послодавцу кориснику на територији Републике Србије ради обављања послова под његовим надзором и руковођењем; уступљени запослени је физичко лице које је у радном односу у агенцији у складу са овим законом и законом којим се уређује рад, а које се уступа послодавцу кориснику ради привременог обављања послова под његовим надзором и руковођењем у складу са овим законом (члан 2. ставови 1. и 2). Министарство надлежно за послове рада на захтев привредног друштва или предузетника регистрованог у Регистру привредних субјеката у складу са законом издаје дозволу за рад агенције, под прописаним условима, а привредно друштво и предузетник не може да обавља ову делатност пре њеног уписа у складу са законом, нити може да има уписану делатност без претходне дозволе (члан 3). Послодавац може запосленог на одређено време да уступи на рад код послодавца

корисника у случајевима и у трајању утврђеном за заснивање радног односа на одређено време у складу са законом којим се уређује рад (члан 16. став 1.); послодавац не може да уступи запосленог на одређено време који је претходно био у радном односу на одређено време код истог послодавца корисника непосредно или другог послодавца у укупном трајању дужем од 24 месеца (члан 16. став 2.); уступљени запослени, који је претходно код истог послодавца корисника радио непосредно или преко истог или другог послодавца супротно одредбама ставова 1. и 2. овог члана, или који остане да ради код послодавца корисника најмање пет радних дана након истека времена на које је уступљен, сматра се да је засновао радни однос на неодређено време (члан 16. став 3.).

Послодавац тужиоца у конкретном случају није агенција за привремено запошљавање регистрована у смислу напред наведених законских одредби, па нема услова за примену члана 16. тог закона, како се то ревизијом неосновано указује.

Осим тога, послодавац тужиоца је са туженим закључио више сукцесивних уговора о пружању услуга машинског, електро и рударског одржавања опреме и пратећих административних услуга, а не уговор о уступању запослених између агенције и послодавца корисника у смислу члана 11. Закона о агенцијском запошљавању.

Најзад, тужилац постављеним тужбеним захтевом тражи утврђење да је његов радни однос прерастао у радни однос код туженог на основу фактичког обављања послова „главни књиговођа“, на ком радном месту је по систематизацији туженог предвиђен један извршилац, а тај запослени је у спорном периоду била ББ.

Из изнетих разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Весна Субић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**